

Књига пророка Данила - сто седамдесет ОСМИ

Пророчке паралеле: Откривање 11. главе Данила у последњим данима

Jeff Pippenger
2024-04-08

Стихови шеснаести до деветнаести једанаестог поглавља Данила представљају историју која почиње од ускоро долазећег недељног закона у Сједињеним Државама, па све док Михаило не устане и време милости за човечанство не буде закључено. Стога они такође представљају историју од стиха четрдесет првог до стиха четрдесет петог истог поглавља.

Али онај који дође на њега чиниће по својој вољи, и нико неће моћи да му се одупре; и стајаће у славној земљи, која ће његовом руком бити уништена. И окренуће лице своје да уђе са силом целог свог царства, и праведни с њим; тако ће учинити; и даће му кћер жена, да је поквари; али она неће остати на његовој страни, нити ће бити за њега. Потом ће окренути лице своје к острвима, и заузеће многа; али један кнез ради себе учиниће да престане срамота коју му је нанео; без своје сопствене срамоте обратиће је на њега. Тада ће окренути лице своје к тврђави своје земље; али ће посрнути и пасти, и неће га бити. Данило 11:16–19.

Када је сестра Вајт говорила о коначном испуњењу једанаестог поглавља Данила, изјавила је „да ће се много од историје која се испунила у овом пророчанству поновити.“ Стихови четрдесет први до четрдесет пети понављају пророчку историју ових стихова. Ови стихови су се испунили када је пагански Рим преузео власт над светом тако што је најпре освојио три географска подручја.

„Иако Египат није могао да одоли Антиоху, цару севера, ни Антиох није могао да одоли Римљанима, који су сада дошли против њега. Ниједно царство више није било у стању да се одупре овој сили у успону. Сирија је била покорена и придодата Римском царству када је Помпеј, 65. године пре н. е., лишио Антиоха Азијатика његових поседа и свео Сирију на римску провинцију.“

„Иста сила требало је такође да стане у Светој Земљи и да је прождре. Рим се повезао са Божјим народом, Јеврејима, савезом, 162. године пре Христа, од ког датума заузима истакнуто место у пророчком календару. Међутим, није стекао власт над Јудејом стварним освајањем све до 63. године пре Христа; а потом на следећи начин.

„По Помпејевом повратку са његовог похода против Митридата, цара Понта, два супарника, Хиркан и Аристовул, борила су се за престо Јудеје. Њихов спор изнет је пред Помпеја, који је убрзо увидео неправедност Аристовулових претензија, али је желео да одложи одлуку у том предмету до после свог одавно жељеног похода у Арабију, обећавајући да ће се потом вратити и уредити њихове ствари онако како буде изгледало

праведно и прикладно. Аристовул, проникнувши у Помпејева истинска осећања, пожури назад у Јудеју, наоружа своје поданике и припреми се за снажну одбрану, одлучан да, по сваку цену, задржи круну, за коју је предвидео да ће бити досуђена другоме. Помпеј је тесно пратио бегунца. Када се приближио Јерусалиму, Аристовул, почевши да се каје због свог поступка, изађе му у сусрет и настојао је да ствар уреди обећавајући потпуну покорност и велике суме новца. Помпеј, прихвативши ту понуду, посла Габинија, на челу једног одреда војника, да прими новац. Али када је тај војсковођа стигао у Јерусалим, затекао је капије затворене пред њим, и са врха зидина било му је речено да град неће остати при том споразуму.“

„Помпеј, да не би допустио да на овај начин буде некажњено обманут, стави Аристобула, кога је задржао код себе, у окове, и одмах са целом својом војском пође на Јерусалим. Присталице Аристобулове биле су за то да бране град; присталице Хирканове, да отворе капије. Пошто су ови потоњи били у већини и надвладали, Помпеју би дат слободан улаз у град. Тада се Аристобулови приврженици повукоше на храмовну гору, чврсто решени да бране то место исто онако као што је Помпеј био решен да га покори. На крају три месеца у зиду беше начињен пролом довољан за јуриш, и то место би освојено оштрицом мача. У страшном покољу који је уследио, дванаест хиљада лица беше побијено. Био је то потресан приказ, запажа историчар, видети свештенике, заузете у то време у божанској служби, како мирном руком и постојаном намером настављају свој уобичајени посао, очигледно несвесни дивљег метежа, премда су свуда око њих њихови пријатељи били предавани покољу, и премда се често њихова сопствена крв мешала с крвљу њихових жртава.“

„Пошто је окончао рат, Помпеј је срушио зидине Јерусалима, пренео неколико градова из надлежности Јудеје у надлежност Сирије и наметнуо данак Јеврејима. Тако је Јерусалим први пут освајањем доспео у руке оне силе која је требало да држи ‘славу земљу’ у свом гвозденом стиску све док је не би сасвим прождерела.

„СТИХ 17. И окренуће лице своје да уђе са силом свега царства свога, и праведни с њим; тако ће учинити: и даће му кћер жена, кварећи је; али она неће остати на његовој страни, нити ће бити за њега.“

„Епископ Њутн даје и друго читање овога стиха, које, чини се, јасније изражава смисао, и гласи овако: ‘Он ће такође управити своје лице да силом уђе у цело царство.’ Стих 16 довео нас је до освајања Сирије и Јудеје од стране Римљана. Рим је раније већ освојио Македонију и Тракију. Египат је сада био све што је преостало од ‘целога царства’ Александровог, а што још није било потчињено римској власти; та власт је сада управила своје лице да силом уђе у ту земљу.“

„Птолемеј Аулет умро је 51. године пре Христа. Оставио је круну и царство Египта своме најстаријем сину и кћери, Птолемеју и Клеопатри. У његовој опоруци било је одређено да ступе у брак једно с другим и да заједнички владају; а пошто су били млади, стављени су под старатељство Римљана. Римски народ прихватио је ту дужност и поставио Помпеја за старатеља младих наследника Египта.“

„Пошто је недуго потом избио сукоб између Помпеја и Цезара, између те двојице војсковођа вођена је чувена битка код Фарсала. Помпеј је, пошто је био поражен, побегао у Египат. Цезар га је одмах тамо пратио; али пре његовог доласка, Помпеја је подло убио Птоломеј, чији је старатељ био постављен. Стога је Цезар преузео постављење које је било дато Помпеју, као старатељ Птоломеја и Клеопатре. Затекао је Египат у превирању услед унутрашњих немира, јер су Птоломеј и Клеопатра постали непријатељски настројени једно према другом, а она је била лишена свог удела у управи. Упркос томе, није оклевао да се са својом малом војском, 800 коњаника и 3200 пешака, искрца у Александрији, узме спор у разматрање и прихвати се његовог решавања. Како су се немири из дана у дан умножавали, Цезар је увидео да је његова мала војска недовољна да одржи свој положај, па је, будући да није могао да напусти Египат због северног ветра који је дувао у то доба године, послао у Азију, наредивши да му све чете које је имао у том крају притекну у помоћ што је пре могуће.“

„На најнадменији начин наредио је да Птоломеј и Клеопатра распусте своје војске, да се појаве пред њим ради решења својих несугласица и да се повинују његовој одлуци. Пошто је Египат био независно краљевство, ова надмена наредба сматрана је увредом његовог краљевског достојанства, због чега су Египћани, силно разгневлени, похватили оружје. Цезар је одговорио да поступа на основу воље њиховог оца, Аулета, који је своју децу ставио под старатељство сената и народа Рима, чија је сва власт сада била поверена његовој личности као конзулу; и да, као старатељ, има право да између њих пресуђује.“

„Ствар је најзад била изнета пред њега, и били су одређени заступници да изнесу парницу односних страна. Клеопатра, свесна слабости великог римског освајача, проценила је да ће лепота њене појаве бити делотворнија у обезбеђивању пресуде у њену корист него било који заступник кога би могла унајмити. Да би неопажено доспела у његову присутност, прибегла је следећем лукавству: испруживши се целом дужином у свежњу одеће, Аполодор, њен сицилијански слуга, умотао га је у платно, везао ременом, и подигавши га на своја херкулска плећа, упутио се ка Цезаровим одајама. Тврдећи да носи дар за римског војсковођу, био је пропуштен кроз капију тврђаве, ушао је пред Цезара и спустио терет пред његове ноге. Када је Цезар одмотао овај живи свежањ, гле! пред њим је стајала прекрасна Клеопатра. Он нимало није био незадовољан овим лукавством, и будући карактера описаног у 2. Петровој 2:14, сам први поглед на тако лепу особу, каже Ролен, произвео је на њега управо онај утисак који је она желела.“

„Цезар је најзад одредио да брат и сестра заједнички заузму престо, у складу са намером завештања. Потин, главни државни министар, који је био највише заслужан за збацивање Клеопатре с престола, плашио се исхода њеног повратка. Стога је почео да подстиче љубомору и непријатељство против Цезара, потурајући међу народом мисао да он на крају намерава да Клеопатри преда искључиву власт. Убрзо је уследила отворена побуна. Ахила, на челу 20.000 људи, кренуо је да истера Цезара из Александрије. Вешто распоредивши своју малобројну војску по улицама и улицима града, Цезар није имао никакве тешкоће да одбије напад. Египћани су покушали да униште његову флоту. Он им је узвратио спаливши њихову. Пошто су неки од запаљених бродова били нанети близу обале, неколико градских здања захватио је пожар, а чувена Александријска

библиотека, која је садржавала скоро 400.000 свезака, била је уништена.“

„Како је рат постајао све претећи, Цезар је затражио помоћ из свих суседних земаља. Велика флота дошла му је у помоћ из Мале Азије. Митридат је кренуо за Египат с војском подигнутом у Сирији и Киликији. Антипатар Идумејац придружио му се са 3.000 Јевреја. Јевреји, који су држали кланце који воде у Египат, допустили су војсци да прође без сметње. Без те њихове сарадње, читав план морао би пропасти. Долазак те војске одлучио је исход борбе. Одсудна битка вођена је близу Нила, а исход јој је била потпуна Цезарева победа. Птоломеј је, покушавајући да умакне, потонуо у реци. Александрија и сав Египат потом су се покорили победнику. Рим је сада ступио у посед и обухватио целокупно првобитно Александрово царство.“

„Под „праведницима“ у тексту несумњиво се мисли на Јевреје, који су му пружили већ споменуто помоћ. Без тога, он би морао доживети неуспех; с тим, потпуно је покорио Египат својој власти, 47. године пре Христа.

„Кћи женā, кварећи је.“ Страст коју је Цезар зачео према Клеопатри, с којом је имао једног сина, историчар наводи као једини разлог што је предузео тако опасан поход као што је био египатски рат. То га је задржало у Египту много дуже него што су његове прилике захтевале, јер је читаве ноћи проводио у гозбама и пијанчењу са распуштеном краљицом. „Али“, рече пророк, „неће она остати на његовој страни, нити ће бити за њега.“ Клеопатра се потом придружила Антонију, непријатељу Августа Цезара, и употребила сву своју моћ против Рима.

„‘СТИХ 18. Потом ће окренути лице своје ка острвима, и заузеће многа; али ће кнез за своју ствар учинити да престане срамота коју је он нанео; и без своје сопствене срамоте учиниће да се она обрати на њега.’“

„Рат са Фарнаком, царем Кимеријског Боспора, најзад га је одвукао из Египта. ‘По свом доласку тамо где је био непријатељ’, каже Прајдо, ‘он, не дајући никаквог предаха ни себи ни њима, одмах навали на њих и однесе потпуну победу над њима; о чему је једном свом пријатељу написао извештај у ове три речи: Veni, vidi, vici; Дођох, видех, победих.’ Други део овога стиха обавијен је извесном нејасношћу, и постоји разлика у мишљењима у погледу његове примене. Неки га примењују на ранији период Цезаровог живота и мисле да налазе испуњење у његовом сукобу с Помпејем. Али претходни и потоњи догађаји, јасно одређени у пророштву, приморавају нас да испуњење овога дела предсказања тражимо између победе над Фарнаком и Цезарове смрти у Риму, како је изложено у следећем стиху. Потпунија историја овога периода могла би изнети на видело догађаје који би примену овога одломка учинили неоспорном.“

„‘СТИХ 19. Потом ће окренути лице своје ка тврђави земље своје; али ће посрнути и пасти, и неће се наћи.’“

„После овог освајања, Цезар је поразио и последње преостале остатке Помпејеве странке — Катона и Сципиона у Африци, а Лабијена и Вара у Шпанији. Вративши се у Рим, „тврђаву своје земље“, био је постављен за доживотног диктатора; и дароване су му такве друге власти и почести да су га у стварности учиниле апсолутним сувереном

целокупног царства. Али пророк је казао да ће се спотаћи и пасти. Овај језик подразумева да ће његов слом бити изненадан и неочекиван, као када се човек случајно спотакне у ходу. И тако је овај човек, који је војевао и добио пет стотина битака, заузео хиљаду градова и побио милион сто деведесет и две хиљаде људи, пао не у буци битке и часу сукоба, него онда када је мислио да му је стаза равна и цвећем посута, и када се сматрало да је опасност далеко; јер, заузевши своје место у сенатској дворани на свом златном престолу, да из руку тог тела прими титулу краља, бодеж издаје изненада га је ударио у срце. Касије, Брут и други завереници навалили су на њега, и он је пао, прободен са двадесет и три ране. Тако се изненада спотакао и пао, и није га било, 44. године пре Христа.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 258–264.

Историјско испуњење паганског Рима (цара севера), када је био утврђен на престолу, јесте историја која предсказује историју устоличења савременог Рима у тројном савезу који настаје при ускоро долазећем закону о недељи. Та историја је такође приказана у стиховима тридесет до тридесет шест, који показују када је папство први пут било постављено на престо 538. године. Стихови шеснаест до деветнаест, као и стихови тридесет један до тридесет шест, обоји представљају коначан успон и пад тирске блуднице. Та историја је такође била представљена у стиховима пет до девет, када је први цар севера био утврђен након што је освојио три географска подручја. Потом је ступио у савез са царем југа, али је савез прекршио, а као одговор цар југа задао је смртоносну рану, и цар севера је умро у египатском ропству.

Стихови од петог до деветог, стихови од шеснаестог до деветнаестог и стихови од тридесетог до тридесет шестог износе три пророчке линије које се испуњавају у стиховима од четрдесетог до четрдесет петог. Када је сестра Вајт указала да ће се „велики део историје која се испунила у овом пророчанству поновити“, то је у ствари значило да цело поглавље илуструје стихове од четрдесетог до четрдесет петог. Стихови од двадесетог до двадесет другог указују на Христово рођење и смрт, представљајући тако време краја и 1798. и 1989. године Његовим рођењем, а затим је Његова смрт на крсту представљала 22. октобар 1844. и недељни закон.

Двадесет трећи стих поистовећује савез између Јевреја и Рима, током историје Макавејског устанка. „Савез“ у тој историји представљен је датумима 161. пре Христа и 158. пре Христа. Макавејска историја представља унутрашњу линију која свој почетак налази у „савезу“ између Рима и Макавејских Јевреја, који су Јевреји покренули, а која се на крају завршила тиме што су Јевреји објавили да немају другог цара осим ћесара. Двадесет трећи стих, наравно, следи после двадесет првог и двадесет другог стиха, а двадесет први стих поистовећује Христово рођење, које је пророчко време краја, а двадесет други стих поистовећује крст, који представља недељни закон.

На крсту су Јевреји признали Цезара (Рим) за свога цара, а „савез“ из двадесет трећег стиха упућује на почетак јеврејског избора да служе Риму, управо на завршној тачки јеврејског проглашавања своје оданости Риму. Крај Јевреја, како је представљен на крсту, прати почетак јеврејског повезивања са Римом.

Стихови двадесет четврти до тридесетог описују три стотине шездесет година током којих је пагански Рим врховно владао, од Битке код Акцијума 31. године пре Христа, па до преноса престонице из Рима у Константинопољ 330. године. Период од три стотине шездесет година представља слику хиљаду двеста шездесет година током којих је папски Рим врховно владао, и заједно они представљају период из четрдесет првог стиха, и троструки савез који настаје при недељном закону који ускоро долази, па све до завршетка времена благодати.

Све пророчке линије историје у једанаестом поглављу усклађују се са последњих шест стихова једанаесте главе Књиге пророка Данила, али пророчка историја од времена краја 1989. године, представљена у четрдесетом стиху, па све до недељног закона у четрдесет првом стиху, јесте „онај део Даниловог пророчанства који се односи на последње дане“. Историја која је у четрдесетом стиху остављена празном јесте Откривење Исуса Христа, које бива отпечаћено када се време приближи, непосредно пре него што се благодатно време затвори.

Наставићемо ово проучавање у наредном чланку.

„Имамо Божје заповести и сведочанство Исуса Христа, које је дух пророштва. У Речи Божјој налазе се непроцењиви драгуљи. Они који истражују ову Реч треба да одржавају ум бистрим. Никада не треба да удовољавају изопаченом апетиту у јелу или пићу.

„Ако то буду чинили, ум ће бити пометен; неће бити у стању да поднесу напор дубоког истраживања како би открили значење оних ствари које се односе на завршне призоре историје ове земље.“

„Када књиге Данила и Откривења буду боље схваћене, верници ће имати сасвим другачије верско искуство. Биће им дати такви увиди у отворена небеска врата да ће срце и ум бити дубоко прожети карактером који сви морају развити да би остварили блаженство које ће бити награда онима који су чиста срца.“

„Господ ће благословити све који буду понизно и кротко настојали да разумеју оно што је откривено у Откривењу. Ова књига садржи толико тога што је бременисто бесмртношћу и испуњено славом да сви који је читају и марљиво истражују примају благослов онима ‘који слушају речи овога пророштва, и држе оно што је у њему написано.’“

„Једно ће се свакако разумети из проучавања Откривења — да је веза између Бога и Његовог народа блиска и јасно одређена.“

„Дивна повезаност види се између небеског васионског света и овога света. Оно што је било откривено Данилу касније је било допуњено откривењем датим Јовану на острву Патмос. Ове две књиге треба пажљиво проучавати. Двапут је Данило упитао: Докле ће бити до краја времена?“

„И чух, али не разумех; тада рекох: Господару мој, какав ће бити свршетак ових ствари? А Он рече: Иди својим путем, Даниле, јер су ове речи затворене и запечаћене до времена

свршетка. Многи ће се очистити и убелити и бити окушани; а безбожници ће безбожно поступати; и нико од безбожника неће разумети, али ће разумни разумети. И од времена кад се укине свагдашња жртва и постави гадост пустошна, биће хиљаду двеста и деведесет дана. Благо ономе који чека и доживи хиљаду триста и тридесет и пет дана. А ти иди својим путем до краја; јер ћеш починути и стаћеш у свој део на крају дана.“

„Лав из племена Јудина био је тај који је отворио књигу и дао Јовану откривење онога што треба да буде у ове последње дане.

„Данило је стајао на своме месту да носи своје сведочанство, које је било запечаћено до времена свршетка, када је вест првог анђела требало да буде објављена нашем свету. Ове ствари су од бескрајне важности у овим последњим данима; али док ће се ‘многи очистити, и убелити, и окушати,’ ‘безбожници ће безбожно радити: и ниједан од безбожника неће разумети.’ Како је ово истинито! Грех је преступ закона Божјег; и они који неће да прихвате светлост у погледу закона Божјег неће разумети објављивање вести првог, другог и трећег анђела. Књига пророка Данила је распечаћена у откривењу датом Јовану, и води нас напред ка последњим призорима историје ове земље.“

„Хоће ли наша браћа имати на уму да живимо усред опасности последњих дана? Читајте Откривење у вези с Данилом. Учите ово.“ Testimonies to Ministers, 114, 115.